

[Indenrigs- og boligministeren.]

I måned efter pålæggets meddelelse, kan kommunalbestyrelsen for kommunens regning leje lejligheden med fremlejeret.“

Begrundelsen for bestemmelsen er jo den, at det ville være urimeligt, om en ejer under den herskende boligmangel skulle kunne lade en lejlighed stå tom. Det er naturligvis et indgreb i en ejers normale råden over sin ejendom, at han ikke kan bevare en lejlighed ubeboet, og jeg er af den opfattelse, at man må se at komme bort fra indgreb af denne art, så snart det er forsvarligt. Men så længe situationen på boligmarkedet er, som den er, altså at der er boligmangel, tror jeg ikke, at nogen ansvarlig tør tage ansvaret for at give frit slag med hensyn til at lade lejligheder stå tomme. Men viser det sig rimeligt og forsvarligt at lempe noget på den nævnte bestemmelse i forbindelse med den revision af lejeloven, der skal ske i næste rigsdags-samling, skal jeg hilse det med glæde.

Medens besvarelsen af spørgsmålet således efter lovbestemmelserne er klar nok, vil der i det enkelte konkrete tilfælde kunne være vanskelighed ved at finde ud af, om lejligheden faktisk henstår ubeboet, eller ejeren fortsat bebor lejligheden. Fortolkningsspørgsmål af denne art opstår jo ved de fleste lovbestemmelser, og de må finde deres afgørelse ved domstolene uafhængig af rigsdag og ministre. Noget andet er, at hvis regering og rigsdag finder, at den praksis, en lovregel giver anledning til, er uheldig, kan man ændre lovreglen; men jeg må tilstå, at jeg ikke — trods min sympati for den gamle mand, det her drejer sig om — i den sag, forespørgslen bygger på, kan se holdepunkter for at søge den bestemmelse, der her er tale om, ændret.

Efter de foreliggende oplysninger vedrører sagen, som det ærede medlem forklarede os, en husejer i Aarhus, som Aarhus byråd i henhold til den omtalte bestemmelse i lejelovens § 150 har pålagt at udleje en stuelejlighed i sin ejendom. Han har selv tidligere anvendt lejligheden til beboelse og maskinstrikning, men maskinstrikningsvirksomheden er, efter det vi har fået oplyst, ophørt. Boliganvisningsudvalget blev, som det ærede medlem fortalte, opmærksom på hans manglende benyttelse af lejligheden og konstaterede, at han heller ikke beboede lejligheden. Man fandt, at dennes stuer og køkken var opfyldt med opmag-

sinerede indbogenstande, gamle tekstilvarer m. m. i et sådant omfang, at den var ubeoelig.

Køkkenet havde ikke været rørt i meget lang tid og var i en sådan tilstand, at det ikke kunne bruges til sædvanlig husførelse.

Boliganvisningsudvalget indberettede forholdet til Aarhus byråd, der pålagde ejeren at udleje lejligheden, idet byrådet dog erklærede sig villig til en forhandling. Ejeren indrømmede, at han ikke havde beboet lejligheden konstant, men hævdede, at grunden hertil var, at han havde måttet tage ophold hos en søster, som var syg, for at passe hende. Søsteren døde i august 1951, og ejeren blev herefter som arving også ejer af en større villa i Risskov, som han opholdt sig i.

Da ejeren ikke ville efterkomme byrådets pålæg, indbragte byrådet spørgsmålet for retten med påstand om, at han tilpligtedes at udleje lejligheden til byrådet med fremlejeret. Under sagen erklærede ejeren i et retsmøde den 10. oktober 1951, at han nu ville flytte tilbage til lejligheden, og byrådet gav ham da frist hertil indtil 1. december 1951. I et nyt retsmøde den 14. december forklarede ejeren, at han var indflyttet i lejligheden, hvilket byrådet bestred. Også vidneforklaringer, der blev afgivet, gik ejeren imod, idet de gik ud på, at ejeren kun havde aflagt kortvarige besøg for at lade lyset brænde i visse perioder.

På det således foreliggende grundlag blev ejeren derefter den 10. januar 1952 ved underretten dømt i overensstemmelse med byrådets påstand, og denne dom blev stadfæstet af Vestre Landsret den 13. maj 1952.

Det udtales i landsrettens dom, at ejerens benyttelse ikke kan betragtes som beboelse, og at han efter søsterens død i august 1951 ikke har haft rimelig grund til ikke at bebo lejligheden.

Ejeren søgte justitsministeriet om tilladelse til at indbringe sagen for Højesteret, men ansøgningen blev afslået ved en skrivelse af 9. juni 1952. Afslaget blev begrundet med, at der efter justitsministeriets mening ikke var udsigt til, at dommen ville blive ændret ved Højesteret, og at sagen ikke skønnedes at have almindelig interesse eller videregående betydelige følger for pågældende.

Dette standpunkt har justitsministeriet senere fastholdt overfor fornyede ansøgninger, og justitsministeren har efter påny